

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2430 van 9 oktober 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X
tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Macedonische nationaliteit op 6 augustus 2007 heeft ingediend, om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 juli 2007 van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. DE ZUTTER voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 18 april 2003 huwde verzoeker met V. D., een Belgische onderdane.

Op 22 april 2003 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische.

Uit het verslag van samenwoning opgesteld door de politie van Middelkerke op 1 juli 2007, blijkt dat de Belgische V. D. sedert het voorjaar 2006 vertrokken was.

Op 5 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ Motivering in feite: In haar arrest van 24.4.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. De Raad van State oordeelt dat er minstens een “gezinscel” moet bestaan, waarbij er een relatie moet bestaan tussen de echtgenoten. Er moet tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band bestaan (levensgemeenschap), en dit, ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden.

Uit het relatieverlag dd. 01/07/2007 van de politie van Middelkerke blijkt dat beide echtlieden uit elkaar zijn en niet meer samenwonen.

Motivering in rechte: artikel 40 §6 wet 15.12.1980

Artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door

K.B. 7.11.1988, K.B. 12.6.1998 en K.B. 27/04/2007”

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM), van de artikelen 17 en 23 van het Internationaal Verdrag betreffende de Burgerlijke en de Politieke Rechten van New York van 19 december 1966 (hierna: BUPO-verdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voert verzoeker de schending aan van “de motiveringsplicht, het gebrek aan wettelijke motieven, de manifeste foutieve beoordeling, de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, het algemeen beginsel op grond waarvan de administratieve overheid gehouden is om kennis te nemen van alle elementen die op de zaak betrekking hebben” en van artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft stelt verzoeker dat hij gedurende 6 jaar een duurzame relatie heeft gehad en zelfs een gezin heeft gesticht. Uit deze relatie werd ook een kind geboren. Indien hij het land dient te verlaten zal hij niet meer samen met zijn zoontje en echtgenote kunnen leven en zal zijn privé leven geschonden worden.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Uit het relatieverlag van de politie van Middelkerke blijkt dat beide echtlieden uit elkaar zijn en niet meer samenwonen zodat er geen sprake is van een gezinscel. Deze feitelijke vaststelling wordt niet tegengesproken door verzoeker. Aldus voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden van artikel 40, § 6 van de vreemdelingenwet. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Bovendien blijkt uit de feitelijke uiteenzetting van verzoeker dat hij een procedure ex art.221-223 BW heeft ingeleid omdat zijn echtgenote het echtelijk dak heeft verlaten om te gaan samenwonen met haar bijzit en dat zijn zoon door de jeugdrechtbank van Leuven werd toevertrouwd aan een crisisleeggezin voor een periode van 6 maanden. Verzoeker maakt

dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een gezinsleven. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aangetoond.

Aangaande de schending van de motiveringsplicht stelt verzoeker dat de enkele overweging “uit het relatieverslag dd 01/07/2007 van de politie van Middelkerke blijkt dat de echtelieden uit elkaar zijn en niet meer samenwonen” onvoldoende is. Verzoeker stelt dat het begrip “gezamenlijke vestiging” niet de verplichting inhoudt om samen te wonen of permanent een gemeenschappelijk leven te leiden, maar enkel veronderstelt dat de EU-vreemdeling of de Belg die men komt vervoegen zelf in België verblijft. Verzoeker verwijst naar een omzendbrief betreffende het verslag van samenwoonst of gezamenlijke vestiging dat opgesteld wordt in het kader van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoonst in het kader van een duurzame relatie. Verzoeker stelt vervolgens dat moet worden nagegaan of er een effectieve echtelijke relatie is, ook al hebben zij afzonderlijke verblijfplaatsen. Tot slot stelt verzoeker dat er nog geen echtscheidingsprocedure werd ingeleid en dat hij nog hoopt op verzoening.

Wat de schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt is. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Verzoeker stelt dat de gezamenlijke vestiging niet inhoudt dat beide echtelieden samen moeten wonen of een gemeenschappelijk leven moeten leiden. Dit wordt ook niet door de verwerende partij beweerd. In de bestreden beslissing staat uitdrukkelijk dat het gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, maar wel minstens de staat van echtgenoot veronderstelt. Zodat er een minimum aan relatie moet zijn tussen de echtgenoten. Verzoeker haalt zelf aan dat er nagegaan moet worden of er sprake is van een effectieve echtelijke relatie. Uit het relatieverslag van de politie te Middelkerke blijkt dat beide echtelieden uit elkaar zijn. Verzoeker schrijft in de uiteenzetting van feiten in zijn verzoekschrift zelf dat zijn echtgenote het echtelijk dak heeft verlaten en samenwoont met haar bijzit. Uit het voorgaande blijkt dat de relatie tussen de echtelieden dermate verstoord is dat er geen sprake is van een effectieve echtelijke relatie. Het is niet onredelijk of onjuist om uit het relatieverslag van de politie van Middelkerke te concluderen dat er geen gezinscel bestaat tussen beide echtgenoten.

Verzoekers argument dat er geen echtscheidingsprocedure werd ingeleid doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat het middel wat deze bepalingen betreft onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.